

5

MOJE SĚGRA JE

UPIR

Druhý pokus

Sienna Mercerová

COO
BOO

COO
BOO

MOJE SÉGRA JE
UPÍR

5

Druhý pokus

Sienna Mercerová

Se zvláštním poděkováním Saře O'Connorové

Přeložil Jakub Kalina

Copyright © 2008 by Working Partners Limited

Translation © Jakub Kalina, 2016

ISBN 978-80-7544-052-5

Neilovi. Tentokrát je každá stránka tvoje.

❧ KAPITOLA I ❧

Ivy Vegová se ocitla uprostřed své nejstrašnější noční můry.

„Vítejte u Pána koktejlů. Jsem mistryně elixírů Felicity.“ Servírka nasadila skoro stejně široký úsměv jako ten v kresleném logu nade dveřmi. „Co dnes mohu našim milým hostům namíchat?“

Až. Moc. Energie. Ivy měla chuť zakrýt si oči.

„Já... no... ehm...“ Její táta zíral na obrovskou růžovou tabuli nad hlavou servírky.

„Jenom minutku.“ Ivy odtáhla tátu na stranu a pustila na řadu holčičku a její maminku.

„Navrhuju přece mrakodrapy,“ zamumlal a prohrábl si obvykle pečlivě učesané černé vlasy. „Měl bych zvládnout objednat si ovocný koktejl.“

„Ty jsi asi o dvě stě let *pozadu*, tati,“ zašeptala Ivy a rozhlédla se, jestli je někdo neposlouchá.

Teprve dnes ráno jí oznámil, že by se svými dvěma dcerami rád někam zašel. Snažila se ho přesvědčit, aby vybral nějaké pro sebe příhodnější místo, on však trval na tom, že by měl Olivii poznávat ve světě, na který je zvyklá – což znamenalo to nejkrálíkovatější místo ve městě.

„Tady se píše, že si máš vybrat velikost a příchuť,“ řekla Ivy a podala mu nápojový lístek. „Nebo si namíchat vlastní podle seznamu.“

Táta otevřel komplikovanou nabídku a probíral se tou spoustou možností. „Opravdu se k sobě hodí jablka a mrkve?“

„Už jsem to jednou měla,“ přikyvovala Ivy, až se jí rozhoupaly plastové náušnice ve tvaru netopýrů. „Je to divná kombinace, ale má to něco do sebe.“

Pan Vega se usmál. „Stejně jako má překrásná dvojčata.“

Ivy pohlédla přes bar k sestře. Olivia Abbottová čekala v úplně posledním boxu a pozorovala je. Věděla, že tenhle podnik nepatří k upířským provozovnám, a vypadala, že si o ně dělá starost. *Možná by nám měla radši objednat Olivia*, pomyslela si Ivy. V růžovém svetříku a designových džínách sem zapadala mnohem lépe než ona s tátou, oba od hlavy až k patě oblečení v černém.

„Už jste si vybral?“ otázala se servírka jízlivě. Zdálo se, že její nadšení do práce je stejně umělé jako tropické rostliny zavěšené u stropu.

„Co kdybych si objednala první?“ nabídla se Ivy. Přelétla očima seznam ovocných nápojů. Dracená růž jí zněla příliš růžově a Borůvková bomba zase příliš hloupě. Potřebovala něco trochu kousavého. To je ono! Podívala se servírce do očí a požádala ji: „Mohla bych dostat Krvavou koupel?“

„A dáte si náprstek, pohár nebo vědro?“

Ivy měla co dělat, aby nekoulela očima. „Malou, prosím. A bez ledu.“

Felicity vzala kelímek, něco na něj načmárala fixem a křikla: „Jednu koupel do náprstku a led si nechte.“

Ivy se otočila k tátovi, který tam stál a otevíral a zavíral pusku jako zlatá rybička. Vybrat si mezi náprstkem, pohárem a vědrem, to už na něj očividně bylo moc. „Tak do toho,“ zamumlal. Zhluboka se nadechl a plácl lístkem o pult. „Dám si Twist a svist do poháru. Prosím. A pro dceru...“

„Twist a svist?“ přerušila ho Felicity. „Víte to jistě?“

„Ano,“ přikývl pan Vega.

Ivy měla tušení, že se chystá něco zlého.

„Nechcete si to ještě rozmyslet?“ naléhala Felicity a vtiskla mu nápojový lístek znovu do ruky.

„Ne... ne,“ trval pan Vega na svém a rezolutně jí lístek vrátil. „To je nápoj, který jsem si vybral a který chci. Twist a svist.“

Co je na Twistu a svistu špatného? podivovala se v duchu Ivy. *To je tak těžké ho připravit?* V lístku se psalo, že je to ledová tříšť s pomerančovou a brusinkovou šťávou – nijak složitě to neznělo.

Felicity si povzdechla. „No dobře.“ Pak se nadechla a vykřikla. „Hej, Pane koktejlů!“

Táta znejistěl, když veškeré osazenstvo baru zavolalo zpátky. „Co je?“

Ivy se v panice otočila k sestře, která se nervózně vrtěla.

Servírka houkla: „Přišel čas na trochu twistu!“ Pravidelní zákazníci tu narážku znali a odpověděli: „A taky trochu SVISTU!“ Vzápětí někdo spustil jukebox a pět dospívajících servírek, včetně té holky, která je obsluhovala, vyskočilo na pult a začalo se kroutit do melodie písničky, která řvala ze všech reproduktorů. Jeden postarší pár v rohu vstal a také začal vrtět boky.

Pan Vega vypadal zahanbeně, zbledl ještě víc a chytil se pultu, jako by se přemáhal, aby neutekl. Ivy by nejradši vyrazila hned za ním.

Sem už nikdy nevkročím, zapřísahala se Ivy, zatímco servírky poskakovaly okolo ní.

Felicity dokonce vzala tátu za ruce, aby ho roztancovala, a on se několikrát zhoupl v kolenu a pokusil se usmát. Ivy si byla jistá, že i mrtvola by se usmívala přesvědčivěji.

Moje nejhorší noční můra se ještě zhoršila, říkala si. *Táta tancuje*.

Trvalo snad celou věčnost, než na pultu přistál tátův pohár Twist a svist.

„Ještě něco jiného?“ zeptala se servírka trochu udýchaně.

„Ehm,“ pan Vega svíral v ruce pomačkaný nápojový lístek. „Když řeknu, že chci Růžoholika, bude zase nějaké... ehm... představení?“

„Ne, pane,“ odpověděla Felicity. „Růžoholik vyniká svou chutí. Mám vám ho připravit?“

„Ano, prosím,“ oddechl si pan Vega.

Servírka se k němu naklonila a pošeptala mu: „Vidíte v lístku u některých nápojů ty notičky? Příště si na ně dejte pozor.“

„Příště?“ zhrozil se táta. „Ano... příště.“

Když byl nápoj hotový, pan Vega zaplatil, vzal do rukou růžovo-žluté kelímky a se staženými rty zamířil ke stolečku, u něhož čekala Olivia. Ivy si všimla, že se mu třesou ruce.

„Měla jsem tě varovat,“ řekla Olivia, když táta položil pití na zářivě oranžový stůl. Vší silou se bránila úsměvu. „Mají tu pár koktejlů, kterým by se stydlivější lidi měli raději vyhýbat.“

„Hmm,“ odpověděl pan Vega a posadil se do boxu proti dvojčatům. „Nové věci zkouším rád, ale skupinový tanec na veřejnosti k nim zrovna nepatří.“

„Díky temnotě,“ vydechla Ivy.

Olivia měla velikou radost, že se její biologický táta tak snaží, aby ji lépe poznal. O Ivy už toho věděl dost – vždyť s ním žila od malička. Ovšem Olivia zjistila teprve před několik týdnů, těsně před Vánoci, že pan Vega je její a Ivyin skutečný otec.

Zhluboka se napila ze svého koktejlu a začala kašlat a prskat. Snažila se to skrýt, ale panu Vegovi nic neušlo.

Posmutněl. „Není to... vybral jsem špatně?“

Mám tu to říct? uvažovala Olivia. Nechtěla ranit jeho city, jenže na druhou stranu vážně neměla chuť nutit se vypít všechnen ten kašovitý a lepka-vý obsah kelímku. „Banány mi moc nechutnají,“ přiznala.

Pan Vega hlasitě zaúpěl. „Omlouvám se, Olivie. Chceš si to vyměnit?“

Olivia vděčně přikývla. Twist a svist byl jeden

z jejich oblíbených nápojů – hlavně kvůli tomu tancování.

„Tady je přesně vidět, kolik se toho o tobě ještě musím dozvědět,“ pokračoval pan Vega. „A přesně to mám v plánu, jakmile se vrátím.“

Ivy zvedla hlavu od pití. „Vrátíš odkud?“

„To je další důvod, proč jsem vás chtěl obě vidět. Chci vám říct, že když už se nebudeme stěhovat do Evropy...“

„Hurá,“ vykřikly Ivy i Olivia jednohlasně. Ještě před týdnem dvojčata zkoušela všechno možné, aby odvrátila pohromu a přesvědčila pana Vega, aby neodjížděl z Franklin Grove.

„Potřebuji zařídit pár naléhavých věcí,“ mluvil dál. „Už jsem mluvil s tvou matkou, Olivie.“ Měl na mysli paní Abbottovou, její adoptivní mámu. Na svou biologickou mámu si dvojčata nevzpomínala. „Souhlasila, že u vás může Ivy na pár dní zůstat.“

Olivia se otočila k sestře. „Budeš u nás spát!“ vypískla hlasitě, až se několik lidí v baru otočilo.

Ivy se zakřenila. Od ovocného koktejlu měla úplně červené zuby. „Už si potřebuju přelakovat

nehty.“ Zvedla ruku a ukázala oloupaný stříbrný lak. „Ale kam jedeš, tati?“

Pan Vega jen mávl rukou. Na rukávu se mu zablýskl manžetový knoflíček ve tvaru rakve. „Mám jenom pár neodkladných schůzek.“

„Tak kam jedeš?“ naléhala Olivia. *Dali jsme si spolu sotva jeden koktejl a už někam mizí!* pomyslela si smutně.

„To víte, v Dallasu se teď hodně staví,“ odvětil pan Vega. „Ale je to jen na pár dnů a určitě se vrátím do začátku školy. A teď si pojďme povídat o něčem zajímavějším.“

„Jako třeba co nám přivezeš?“ vyhrkla Ivy.

„Třeba jak chutná ta tvoje koupel,“ řekl s úsměvem pan Vega a sáhl po jejím kelímku. „Pojď si to vyměnit.“

Vyměnili si kelímky a napili se. Olivia měla na tátu stovky otázek o jeho rodině a o své a Ivyině minulosti, ale teď jí stačilo, že jsou všichni spolu a nemají mezi sebou žádná tajemství.

Znovu si vyměnili kelímky, aby Ivy mohla ochutnat Twist a svist, až ztratili přehled o tom, který nápoj je čí.

„Aspoň že vás dvě si nikdy nepopletu,“ usmál se pan Vega.

Olivia zachovala kamennou tvář a na sestru se ani nepodívala. *Tak je tu možná přece jen malé tajemství, o kterém neví,* blesklo jí hlavou. Už mnohokrát se s Ivy prohodily a oklamaly pana Vegu i všechny ostatní. Ivy jí pod stolem stiskla ruku.

Vtom si Olivia všimla, že na stolku vedle stojánku s ubrousky leží malý jukebox. „Jé, pustíme si nějakou písničku!“

Pan Vega zbledl. „Jen pokud se toho nebudou účastnit ostatní.“

Olivia se zahihňala. „Dáme pozor.“ Otáčela starodávným knoflíkem a listovala seznamem písniček na obrazovce. „Co třeba *Ta pravá?*“ zastavila se u titulní písni z nové romantické komedie, na kterou před dvěma dny vytáhla Ivy.

„Ble, z té se mi dělá zle,“ zabrblala Ivy. „A navíc je to tvůj oblíbený film jenom proto, že jsi zabouchnutá do Jacksona Caulfielda.“

„To nejsem!“ Olivia zčervenala. „No dobře, možná jsem, ale teď o tom nemusíme mluvit.“ Nechtěla, aby si o ní táta myslel, že jen prohání

kluky. Ve snaze změnit téma dál listovala seznamem písniček.

„Počkej!“ vykřikl pan Vega, až polekaně nadskočila. „Přejela jsi perfektní písničku.“ Sáh po knoflíku a otočil s ním zpět na *Dvojí trable*.

„Tu miluju!“ Olivia si hned začala pobrukovat a podupávat do rytmu.

Když z reproduktorů spustila chytlavá melodie, táta povytáhl brčko z kelímku, až to zavrzalo. „Když teď znám tvůj oblíbený film,“ prohlásil zamyšleně, „co třeba oblíbená kniha?“

Olivia se cítila trochu hloupě, když před svou upířskou rodinou přiznala: „Mám moc ráda knížky Hraběte Viry.“

Pan Vega se švihácky usmál. „Možná tě překvapí, že mám v knihovně podepsaný výtisk prvního vydání *Lásky v černé noci*.“

Ivy otevřela pusu a Olivia vyjekla.

„Propána, to musím vidět!“ Byla to první kniha od Hraběte Viry, kterou přečetla.

„Slibuju, že ti ji ukážu.“ Pan Vega si mezi loky dál pohrával s brčkem. „A co oblíbený předmět ve škole?“

„Mám ráda výtvarku,“ odpověděla Olivia.

„Výtvarku? Opravdu?“ podivil se táta a zvednul obočí. „Víš, že...“

Vtom je přerušila melodie z muzikálu Fantom opery – zvonění Ivyina mobilu.

„Promiňte,“ zamumlala Ivy a přijala hovor. „Čau... Jo... Dobře...“ Podle sestřina úsměvu Olivia poznala, že mluví se svým klukem Brendanem. Kdykoli byla s ním, její obvyklý pochmurný výraz se proměnil v okouzující úsměv.

Zatímco Ivy mluvila do mobilu, Olivia si prohlížela obličej pana Vegy. Se svými výraznými rysy a tmavým obočím by se skvěle vyjímal na obálce některé z knih Hraběte Viry.

„Víš, Olivie, já mám obrazy moc rád,“ poznamenal pan Vega. „Opravdu rád bych viděl, cos namalovala.“

Olivia se rozzářila. „No jasně!“

Její biologický táta se sice klonil na opačnou stranu barevného spektra, měl ale výjimečný vkus. Dokonce připravoval novou expozici v městském muzeu.

„Brendan chce zajít na oběd do Ukecanýho

masa,“ vysvětlila Ivy, když uložila mobil do své tašky.

„Jenom vy dva?“ chtěla vědět Olivia.

„Všichni. Už poslal zprávu Sofii a Camille.“

„To je ale pozorný mladý muž,“ podotkl pan Vega. „Máš taky nějakého přítele, Olivie?“

Olivia měla v uplynulých měsících plnou hlavu poznávání nového domova a nově nalezené rodiny, takže na lásku ani neměla čas.

„Ne,“ zavrtěla hlavou. „Nikdy jsem neměla. Ale když vidím Brendana a Ivy, taky bych si ráda někoho našla.“

Ivy se stydlivě usmála. Olivia věděla, že Brendan se její sestře líbil už roky, jenže dokud Olivia náhodou neprolomila ledy během sesterské výměny, nepromluvila s ním ani slovo.

Pan Vega si přestal hrát s brčkem. „Chceš říct... že bys chtěla někoho, jako je *Brendan*?“

„To ne.“ Bylo jí jasné, k čemu táta směřuje. Sám se zamiloval do jejich lidské matky a šíleně si tím zkomplikoval život. „Hledám úplně normálního kluka bez nějakých, ehm, neobvyklých jídelních návyků.“

Pan Vega si dál pohrával s brčkem. „Chápu. Ovšem jsem si jistý, že v tvém případě se bude muset jednat o velmi speciálního normálního kluka.“

„Pod to se podepíšu,“ zasmála se Ivy a strčila do Olivie ramenem.

Mám takové štěstí, že jsem našla nového tátu a sestru, pomyslela si Olivia.

„Poslyšte, všiml jsem si, že tady nabízejí sušenky s čokoládou,“ řekl pan Vega poté, co hlučně dosrkal zbytek koktejlu. „Požádám servírku, aby nám nějaké přinesla.“ Zvedl ruku do vzduchu.

„Tady je to bez obsluhy,“ podotkla Olivia. „Budeš muset jít k pultu.“

„Aha.“ Pan Vega vypadal, že by radši vypil česnekový koktejl. Ale nakonec se zvedl a šel se postavit do fronty.

Ivy a Olivia se na sebe zazubily.

„Asi o mě vážně stojí, když kvůli mně riskuje další představení,“ poznamenala Olivia.

„To si piš,“ přitakala Ivy a ohlédla se po tátovi, který už mluvil se servírkou. „Je to ten nejlepší táta, jakého jsme si mohly přát.“

O hodinu později už dvojčata mířila s kamarády do Ukecanýho masa. Byla taková zima, že se Olivia zachumlala do své růžové šály a rukavic.

„Tak co, jak jste si užily dopoledne?“ zajímala se Camilla Edmundsonová.

„Řekněme, že bylo hodně... hudební,“ odpověděla Olivia a usmála se při vzpomínce na tančícího pana Vegu.

„Málem mi vybuchla hlava, když Olivia chtěla pustit *Tu pravou*,“ posteskla si Ivy směrem k Brendanovi, přičemž vyplázla jazyk a předstírala, že sama sebe škrťí.

„Tu písničku miluju!“ vyhrkla Camilla ve stejnou chvíli, kdy Sophia Hewittová znechuceně protáhla: „Fuuuuj!“

Olivia skočila vedle Ivy a Brendana z jedné strany a Camilla z druhé. Obě začaly co nejhlasitěji zpívat *Tu pravou*.

„Neee,“ zaječela Ivy a zacpala si uši černými vlněnými palčáky. „Nebo se z toho rozteču!“

Olivii se ale nechtělo přestat. Spiklenecky na

Camillu mrkla. Začaly okolo Ivy s Brendanem tančit a dál zpívaly z plných plic. „Jsi pro mě ta pravá, copak to nevidííš?“

Sophia sundala krytku z objektivu svého foťáku a udělala několik snímků. „Ivy, ty vypadáš jako sněhulák na soutěži ve vyřezávání soch z ledu.“

Ivy na sobě měla fialový kabát ke kotníkům s velkými černými knoflíky a pevně tiskla víčka k sobě, aby se nemusela dívat na to tancování.

Všichni se rozesmáli.

„Už můžeš vylézt, Ivy,“ utahoval si z ní Brendan. „Ti veselí lidičkové už nezpívají.“

Tím všechny rozesmál ještě víc.

„Dost!“ vykřikla rychle Ivy. „Blíží se nebezpečí.“ Dívala se dál do ulice, odkud k nim kráčely tři holky.

Byla to Charlotte Brownová. Světlé vlasy jí trčely zpod bílé plyšové čepice. Olivia neměla Charlotte příliš v lásce, ale byly spolu v týmu roztleskávaček, takže by se nejradši všem konfliktům vyhnula.

Jenže jakmile se k sobě Ivy a Charlotte přiblíží na

méně než kilometr, pomyslela si, vždýcky se bohužel něco stane.

Charlotte se zastavila a mračila se na ně, dokud si nevšimla Olivie. Pak nasadila obrovský úsměv. „Olivie, zlatíčko!“

Olivia se usmála na Charlotte i na Katie a Allison. Ivy a zbytek jejich skupinky zatím čekali opodál. Charlotte se k nim otočila zády, takže se Olivia cítila ještě nepříjemněji.

„Jdeme k Pánovi koktejlů ukázat si navzájem vánoční dárky,“ oznámila jí Charlotte. „Pojď s námi.“ Katie a Allison omotané stejnými levandulovými šálami kývaly hlavami jako ti trapní příkyvující pejskové do auta.

„Zrovna jsme tam byli,“ vymlouvala se Olivia.

„*Tihle* s tebou šli k Pánovi koktejlů?“ Charlotte se s přimhouřenýma očima podívala na Oliviiiny kamarády.

Ivy už toho měla dost. „A dokonce jsme si dali Twist a svist,“ pochlubila se a začala přímo na chodníku předvádět trapnou verzi tanečku z baru. Brendan, Sophia a Camilla se k ní připojili a Olivia měla co dělat, aby se nezačala smát.

„Ty ses ještě neodstěhovala?“ vyštěkla Charlotte na Ivy. „Už se nemůžu dočkat, až budeme mít nějaké normální sousedy.“

Ivy už se chystala odpovědět, bezpochyby nějakou kousavou poznámkou, ale Brendan ji předběhl.

„Dobré zprávy,“ odpověděl vyrovnaným tónem. „Ivy se nikam stěhovat nebude.“

„Nepustili tě do Evropy za to, jak strašně se oblíkáš?“ uchechtla se Charlotte posměšně. Katie a Allison se zahihňaly.

„Ukázalo se, že jsem tady potřeba,“ odvětila pohotově Ivy. „Účastním se kampaně proti přízpusobivosti.“

Charlotte zamrkala. Olivia na ní poznala, že té urážce nerozumí. *A to je dobře*, pomyslela si.

„To je fuk,“ zahuhňala Charlotte.

Olivia se vložila do debaty. „Ty máš novou kabelku, Charlotte?“

Charlotte si na rameni nadhodila velkou hnědou a draze vypadající kabelku. „Je to Kevin Green. Tatínek mi ji koupil v New Yorku.“

„Je pěkná,“ pochválila ji Olivia, i když si ne-

byla jistá, jestli se ta obrovská kožená kabelka tak úplně hodí k Charlottině třpytivě modré péřové bundě.

„Říkalas, že je to Kevin Green?“ Brendan se naklonil blíž ke kabelce. Olivia si nedovedla představit, že by se Brendan zajímal o značkové kabelky.

„Ano,“ odvětila Charlotte a nakrčila nos, aby dala najevo své znechucení z toho, že odpovídá zrovna Brendanovi.

„Myslím, že na konci toho loga ti chybí jedno e, píše se to Greene, ne Green.“ Brendan se narovnal a chytil Ivy okolo pasu.

Katie zhrozně zalapala po dechu a Olivia pochopila, že Charlottina kabelka je jen levná napodobenina. Charlotte oddusala a její kamarádky pospíchaly za ní. „Aspoň si mě nikdo nesplete se zombií,“ zavolala přes rameno.

Ivy se zasmála a pyšně Brendana objala. „To bylo vražedný.“

„Skvěle se vyznáš v módě, Brendane,“ pochválila ho Olivia. „Jak jsi to ale věděl?“

Brendan pokrčil rameny. „Mladší sestry se ob-

čas hodí. Bethany mě každý týden poučuje o tom, kdo co nosí.“

Sophia zamávala foťákem a bílý úsměv rozzářil její snědou kůži. „Mám to! Trefila jsem přesně ten moment, kdy Charlotte prozřela.“

„Ty ďáblice,“ řekla Ivy a hrnula se k Sophii, aby se na snímek podívala na displeji foťáku.

„Tak už pojďte, lidi,“ zaúpěl Brendan. „Mám hlad!“

„Vzhůru do Ukecanýho masa!“ zavelela Camilla hlasem kapitána vesmírného plavidla.

„Vzhůru!“ odpověděli všichni.

Cestou si vyprávěli, co kdo dostal k Vánocům – nikdo neměl takové štěstí, aby našel pod stromečkem falešnou kabelku od Kevina Greenea, ale Olivia byla nadšená z růžových klapků na uši, které se jí skvěle hodily k šále a rukavicím.

„A co jste dostali vy, Ivy, Brendane?“ zajímala se Camilla.

Brendan a Ivy se na sebe podívali.

„Dostala jsem od něj permanentku do kina, předplatné časopisu *VAMP* a roční jízdenku na autobus.“

Olivii neušlo, že ke všemu, co Ivy od Brenda-
na dostala, bylo potřeba trvalé bydliště ve Fran-
klin Grove. „Jak romantické!“

„Na jízdence na autobus nic romantického
není,“ odtušila Sophia.

„Ale je,“ řekli si Ivy a Brendan tiše.

„Vy jste tak trapní,“ prskala Sophia.

Ivy se jen usmála a Olivia si toho dne už po-
druhé přála mít taky takové štěstí v lásce.

„O časopisu *VAMP* jsem nikdy neslyšela,“
poznamenala Camilla, když došli na konec uli-
ce. Camilla o upírech ve Franklin Grove neměla
ani tušení a tak to muselo i zůstat. Olivia byla
jednou z několika málo lidí, kteří o existenci
upírů věděli.

„Už jsme skoro tam!“ zacvrlikala Olivia, aby
změnila téma.

„A já už se nemůžu dočkat pořádného burge-
ru politého kečupem,“ prohlásil Brendan. „S hra-
nolkama.“

Jenže když zahrnuli za roh, Ivy najednou roz-
hodila ruce „*Co to je?*“

Olivia si ničeho neobvyklého nevšimla. Na

hácích ve výlohách visely pořád stejné ozdoby a disko koule a na chodníku stála pořád stejná cedule zvoucí na nejlepší burgery ve městě. „Ehm... Ukecaný maso?“

„Ne,“ řekla Ivy, která byla ještě bledší než obvykle. „To není. Koukněte!“ Ukázala na vývěsní štít nad vchodem.

Sophia a Brendan zalapali po dechu. Teprve v tu chvíli si Olivia všimla, že restaurace je úplně prázdná a na neonovém poutači navíc nesvítí nápis „Ukecaný maso.“ Psalo se tam „Ukecané maso“ s e na konci!

„Co to dneska s těmi éčky je?“ divil se Brendan.

„Co to má znamenat?“ nechápala Ivy.

Tohle může znamenat potíže, říkala si Olivia. Stála se z toho obyčejná restaurace? A jestli ano, kam teď budou upíři chodit na jídlo? Nebo snad někdo odhalil jejich tajemství?

Camilla vyskočila, až se jí rozhoupaly blondáté kudrny. „Už vím! Vstoupili jsme do alternativní reality a mimozemšťani, kteří ji vytvořili, v ní nadělali pár chyb.“ Camilla byla velký fanoušek sci-fi.

Olivia se nemohla rozhodnout, co by bylo horší – jestli mimozemská invaze, nebo vyzrazení upírského tajemství. Patřila k několika málo lidem, kteří o něm věděli, a přísahala, že nikdy neporuší Zákony noci, z nichž hned ten první říká: NIKDY nesmíš nikomu prozradit, že upíři existují!

Ivy zrychlila krok a ostatní spěchali za ní.

Zastavila se u dveří restaurace, kde visela cedulka s vysvětlením, že Ukecaný maso – s ypsilon na konci – bude mít celý týden zavřeno.

„Uf,“ oddechla si Ivy. „Už jsem myslela, že někoho probodnu.“

Camillu ale podezření neopustilo. „Ale proč je ten nápis jiný?“

Náhle se ozvalo hučení. Pětice přátel zůstala stát na schůdku před vstupem do restaurace a zaposlouchala se. Zvedl se studený vítr a vehnal Olivii vlasy do očí. Byl to hluk motoru, velikého motoru – nebo možná několika motorů.

Po silnici přijížděla kolona kamionů, každý s nápisem Harker Films.

„Žádní mimozemšťani,“ povzdechla si Camilla zklamaně.

„To opravdu ne,“ odpověděla Sophia rozzářeně, když kamiony začaly zajíždět na parkoviště. „To je Hollywood!“

„Takže v Ukecaným zase budou natáčet film. To je krvavý!“ ohodnotila Olivia situaci upířským výrazem pro všechno úžasné.

„Ale co můj burger?“ stěžoval si Brendan.

Zatímco se kamiony stavěly do velkého obdélníku okolo parkoviště, Ivy ho soucitně objala. Hřmotní muži v tlustých mikinách začali s řinčením shazovat nájezdové rampy a vyvážet z kamionů reproduktory, obrovské reflektory a stojany s kostýmy.

Dva z mužů ohraničovali celý prostor plastovými bariérami.

„Franklin Grove?“ řekl jeden s několika dírami v mikině. „Kdo o tomhle místě kdy slyšel?“

„Já ne,“ zabručel jeho kolega. „Nemají tady ani pořádnou kavárnu.“

„Doufám jen, že z Hollywoodu nepřijeli takoví snobi, jako je Charlotte Brownová,“ poznamenala s povzdechem Ivy.

Nakonec dorazila skupina dlouhých obytných

přívěsů. Podle jejich velikosti a zlatých hvězdiček na dveřích Olivia usoudila, že se jedná o soukromé šatny hvězd. Kolemjdoucí se začínali zastavovat, aby se podívali, co se to děje.

„Už se nemůžu dočkat, až zjistím, co je to za film,“ těšila se Sophia.

„A kdo v něm hraje,“ dodala Olivia. Drby z Hollywoodu zbožňovala. Vždycky měla na nočním stolku aktuální číslo časopisu *Celebrity*.

Jak si tak povídali, zastavil se u nich velký plešoun ve slunečních brýlích a s obrovskými svaly na ruku. V uchu měl náušnici a na saku jmenovku s logem Harker Films a jménem Jerome.

„Vítejte ve Franklin Grove,“ pozdravila ho Olivia vesele.

Vypadal překvapeně. Sundal si sluneční brýle, aby si je mohl pořádně prohlédnout. „Dík,“ zabučel hlubokým hlasem. „Ale teď vás budu muset požádat, abyste opustili tento prostor.“

„Ano, pane,“ vyjekla Camilla, která vypadala jako zlatovláska vedle obrovského medvěda.

„Než půjdeme, řekl byste nám, co se tady bude natáčet?“ zaprosila Olivia.

„V podstatě s vámi vůbec nesmím mluvit,“ odvětil Jerome. „Ale když jste tak zdvořilí, prozradím vám jedno tajemství – když počkáte hned u třetí bariéry od konce, asi za pět minut dorazí hlavní hvězda.“

Olivia se rozzářila. „Páni, děkujeme!“

Jerome spiklenecky zamrkal a pak zavolal na jednoho z pomocníků: „Hej, ty! Co to s tím reflektorem provádíš?“

„Slušné chování se vždycky vyplatí,“ utrouсила Olivia směrem k Ivy cestou k hrazení.

Pětice spěchala k místu v čele rostoucího davu. Byly tu servírky z Ukecanýho masa, které měly volno, kadeřnice ze salonu přes ulici, a dokonce i dámy v natáčkách. Všichni se dohadovali, kdo asi bude ta hlavní hvězda.

Jako na zavolanou zastavilo u vjezdu na parkoviště černé SUV se zatmavenými skly a starý známý Jerome odstranil jednu z bariér, aby auto mohlo vjet dovnitř. Olivia cítila, jak ji dav tlačí dopředu.

Sophia si připravila foťák, a dokonce i Ivy natahovala krk, aby něco viděla. Otevřely se zad-

ní dveře a v nich se objevila nejprve patinovaná hnědá kovbojská bota, pak seprané dříny a nakonec zářivě bílý úsměv jako z reklamy.

Olivii se roztrásl srdce jako pompon. Ve tvářích ucítila horkost a nemohla se ani hnout.

„Olivie,“ oslovila ji Ivy. „Je ti něco?“

Olivia se konečně nadechla. „Já tomu nemůžu uvěřit,“ hlesla a chytila sestru za paži. „To je on!“

❧ KAPITOLA 2 ❧

„Jackson Caulfield!“ zavřískala nějaká holka za Ivy tak hlasitě, že jí málem praskl bubínek.

Na králíka nevypadá zle, napadlo Ivy. Sama na rozcuchané blondáky s modrýma očima nebyla, ale chápala, proč jsou z něj miliony králíčích holek – včetně Olivie – úplně vedle. Jackson se usmál, a když zamával do davu, rozhrnula se mu bunda, zpod níž vykouklo tričko s logem rockové kapely.

„Ve skutečnosti je ještě roztomilejší,“ zašeptala Olivia, aniž by z něj jen na chvíli spustila oči.

„Jacksons!“ zaječela znovu ta holka za Ivy. „Dáš mi autogram?“ Naklonila se Ivy přes rameno a mávala trochu pomuchlaným časopisem s hercovou fotkou na obálce. Měla na sobě růžovomodrou puntíkovanou bundu.

Jackson zamířil k nim. Jerome a další člen ochranky ho bedlivě sledovali. „No jasně,“ řekl s mírným jižanským přízvukem.

S každým hercovým krokem holka ječela hlasitěji a tak vehementně se prodírala k hrazení, až jí Olivia musela uhnout.

„Jak se jmenuješ?“ zeptal se Jackson uvolněně, když se jí podepisoval. Holka místo odpovědi dál ječela a nakonec se rozplakala.

Ivy drcla do sestry. „Nechceš ho pozdravit?“

„To nemůžu!“ odpověděla Olivia šeptem.

Co se to děje? říkala si Ivy. *Mluvit s lidmi Olivii nikdy nečinilo potíže!*

Ivy šťouchla sestru do boku tak silně, že vyjekla.

Jackson se podíval přímo na ni a usmál se.

„Ahoj Jacksons,“ řekla Camilla, která stála hned za Olivii.

„Ahoj,“ odpověděl. „Jak se jmenuješ?“

„Camilla,“ představila se. „V *Té pravé* jsi byl skvělý.“

„Dík,“ odpověděl s úsměvem. „Zatím je to můj nejoblíbenější film.“

„A já jsem Sophia,“ představila se a zvedla foťák. „Můžu si tě vyfotit?“

„Jistě,“ odvětil a s úsměvem zapózoval. Sophia fotila a z davu za ní se ozývaly vzdechy a křik.

„A ty se jmenuješ jak?“

Olivia ho zaujala! pomyslela si Ivy vzrušeně.

„Ehm, ahoj,“ hlesla Olivia a upřela oči ke svým botám z umělé kožešiny.

„To je Olivia,“ vyhrkla Ivy.

Jackson se naklonil trochu blíž, aby ho ostatní neslyšeli. „To od tebe bylo vážně hezké, jak jsi tu holku pustila dopředu,“ řekl Olivii.

Olivia pořád mlčela jako zařezaná. Neodvažovala se na něj ani podívat, zírala jen na jeho kovbojské boty. „To protože Olivia je *moc* milá,“ odpověděla Ivy za sestru.

Proč nic neříká? zlobila se v duchu Ivy. *Jestli to*

neudělá teď, bude toho litovat celou věčnost! Možná i déle.

„Fíha,“ vypadlo z Olivie.

Temnoto moje, ona se zbláznila! pomyslela si Ivy. Oliviiina růžová tvář jí prozradila, že sama u všech netopýrů neví, proč to řekla. „Teda, ehm... máš hezké boty,“ zamumlala Olivia a tváře jí úplně zrudly.

„Díky,“ odpověděl herec a zasmál se.

Z auta vystoupila rudovlasá žena v kostýmku, která štekala do telefonu.

„Já mám na starosti jeho image,“ prskala, „a říkám, že žádný klaunský kostým nebude.“

Mávla na svého svěřence, ať jde rychle zpátky k autu.

Jedna z kadeřnic se snažila upoutat Jacksonovu pozornost.

On však nespouštěl oči z Olivie. „To je moje agentka. Musím do práce. Mám radost, že se ti moje boty líbí.“ Pak se usmál. „Mně se líbí tvoje chlupaté klapky na uši.“

Pak Jackson naposledy zamával a zmizel mezi kamiony.

„Miluju tě, Jacksone!“ volala za ním ta holka v puntíkové bundě.

Ivy pořád myslela na to, kolik pozornosti Jackson věnoval Olivii. „Tak to bylo zajímavé,“ podotkla.

„Je tak milý,“ rozplývala se Sophia.

„A fakt krasavec,“ dodala nadšeně Camilla. „Vid', Olivie?“

Olivia schovala obličej do dlaní. „Právě jsem ze sebe udělala úplnou blbku! *Fíha*, máš pěkné boty? To jsem se nemohla vytasit s něčím lepším?“

Brendan se zachechtal. „Vypadalas jako rajče s růžovýma klapkama na uších!“

„To není pravda!“ bránila sestru Ivy. „Okouzila ho svojí krásou.“

„Tolik k mému jednání s celebritami,“ zababala Olivia.

„Ale on není jen tak ledajaká celebrita,“ podotkla Camilla. „Je to Jackson Caulfield!“

„Tím je to ještě horší,“ zaúpěla Olivia. Ivy se ale nezdálo, že by to byl až takový trapas. Jackson se na Olivii nemohl vynadávat – to bylo úplně

jasné. Ivy se v hlavě začal rodit plán. Co když je nejnovější franklingroveský králík ten pravý kluk pro její sestru? Byla s Brendanem tak šťastná. *Moc bych Olivii přála, aby s někým zažívala totéž.*

„Můžeme se teď *prosím* jít někam najíst?“ vyrušil ji Brendan ze zamyšlení.

„Udělám cokoli, jen když už se nebudu muset ztrapňovat,“ zakňourala Olivia.

„Co kdybychom se vrátili k Pánovi koktejlů?“ navrhla Camilla.

„To si radši vykopu vlastní hrob,“ odušila Ivy. „Stejně se musím vrátit domů dřív, než táta odjede.“

„Žádný burger?“ posteskl si Brendan a toužebně se ohlédl k Ukecanému masu.

„Pokud se nespokojíš s filmovou verzí z kukuřičného škrobu a lepidla, tak dneska žádný burger nebude.“ Ivy vzala Brendana za ruku a vedla ho pryč.

Klestili si cestu davem, který se dál tlačil na hrazení ve snaze zahlédnout Jacksona.

„Promiňte.“ Camilla vrazila ho vyhublého poslíčka s pizzou, který nesl ještě teplé krabice.

„Opatrně!“ obořila se Sophia na ženu s pekingským psíkem, která jí drcla do foťáku.

Ivy toho měla dost. Co nejhlasitěji řekla směrem k Olivii: „Jak to myslíš, že nemáš Jacksona Caulfielda ráda?“

Lidé se v údivu rozestoupili – skoro jako by se báli, že se nakazí protijacksonovskou infekcí.

„Ty si myslíš, že neumí hrát?“ křikla Ivy a lidé couvli ještě o kus dál. Olivia zabořila tvář do dlaní. „Ivy!“ procedila skrz zaťaté zuby.

„Máme volnou cestu, ne?“ zašeptala Ivy.

„Uf,“ vydechl si Brendan, když se jim konečně podařilo utéct.

Za rohem narazili na Charlotte a její kamarádky, které se vracely s kelímky v rukou. Všechny tři měly namodralé rty. Ivy došlo, že si vybraly Borůvkovou bombu. Charlotte nesla kabelku otočenou tak, aby nikdo neviděl logo.

„Slyšely jsme, že se něco děje v Ukecaným masu,“ obrátila se Charlotte tázavě k Olivii, ovšem Ivy si nechtěla nechat ujít svoji šanci.

„No jo,“ přinutila se k ustaranému výrazu. „Byla tam spousta chlapů – a ten smrad!“

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.